

for den vederlagsfri Behandling paa de kommunale Sygehuse. Heraf følger, at der ikke kan træffes saadanne Bestemmelser for private Sygehuses Bestommende. Det ærede Medlem henstillede, at der maatte blive givet Sygehuse — han nævnte baade private og kommunale Sygehuse — i det paagældende Amt Ret til ogsaa at modtage til vederlagsfri Behandling Patienter fra Naboamtet. Der ligger for saa vidt en Misforstaaelse til Grund for denne Bemærkning, som der ikke her er Tale om at indrømme nogen Ret men snarere om at paalægge en Forpligtelse til at modtage Patienter til vederlagsfri Behandling, for saa vidt den paagældende kommunale Bestyrelse ved sin Beslutning har lagt denne Forpligtelse paa de kommunale Sygehuse. Der bliver imidlertid den Forskel mellem private Sygehuse og kommunale Udenamtsygehuse, at medens der, som jeg bemærkede, ikke kan indlægges til vederlagsfri Behandling paa de førstnævnte, vil der i og for sig ikke være noget til Hinder for fra det ene Amt at indlægge til vederlagsfri Behandling paa et kommunalt Sygehus i et Naboamt, forudsaat nemlig, at de paagældende kommunale Bestyrelser slutte en Overenskomst om, at det ene Amts kommunale Sygehuse ogsaa skulle kunne benyttes af Naboamtet. Man vil imidlertid meget let se, at da Forholdet ikke er det, at Statskassen godtgør sin Del af Udgifterne ved den vederlagsfri Behandling paa de kommunale Sygehuse efter disses virkelige Beløb, men kun med et vist bestemt Beløb, saaledes at den eventuelle Merudgift maa bæres alene af den paagældende kommunale Kasse, maa det alene komme an paa de kommunale Bestyrelser, om de kunne saa bragt en Overenskomst i Stand med de kommunale Sygehuse i Naboamtet, hvilket naturligvis kan føre til, at den ene kommunale Bestyrelse for at modtage Patienter fra Nabokommunen vil stille den Betingelse, at den vil have Ret til at saa noget ud over den Godtgørelse af 2 Kr., eller 2 Kr. 50 Ø., der er fastsat i Lovens Opnaegelsen af det ærede Medlem udsætter herfor, altsaa alene paa de kommunale Bestyrelser. Det samme ærede Medlem henstillede dernæst til mig, at jeg vilde saa vidt muligt drage Omkostningerne for at det enten ad Lovgivningens eller Administrationens Vej blev paalagt Kirkeeerne eller Kommunerne at udføre vassende Vighuse omkring paa Landet. Dette kan Administrationen ikke gøre, men det kan fastsættes ved Lov. Justitsministeriet har da ogsaa tidligere været inde paa Spørgsmaalet, men har derefter skilt Sagen i Bero. Man maatte nemlig,

efter hvad der forelaa, nære Tvivl om, at det vilde kunne lykkes at gennemføre en Bestemmelse paa det Omraade, af Hensyn til de dermed forbundne betydelige Bekostninger for Kirkeeerne og for Kommunerne. I de senere Aaringer ere Byrderne stegne for Kirkeeerne og, som bekendt, ere Byrderne særlig store for Landkommunerne, og det er jo Landkommunerne, som der her i Grunden idelstund er Tale om. Man har derfor antaget, at det ikke kunde nytte at fremkomme med et Lovforslag i denne Retning, som jo i øvrigt for Kirkeeerens Bestommende maatte forudsætte en Forhandling mellem Justitsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg antager heller ikke, at der nu vil være nogen Tilbøjelighed hos Lovgivningsmagten til at give Kirkeeerne og Kommunerne et saadant Paalæg. Skulde jeg komme til at forandre min Anskuelse i saa Henseende, skulde jeg saa en Forestilling om, at Næstsdagen vilde gaa ind paa et saadant Lovforslag, vilde der fra min Side, i det mindste for saa vidt angaar Kommunerne, ikke være noget til Hinder for at forelægge et Lovforslag i den omspurte Hensigt. Jeg vil i øvrigt bemærke, at skulde man have en saadan Lov, vilde den ogsaa nødvendigvis gøre en Forandring i Vighnsloven, thi saaledes som den nu er, vil den som almindelig Regel være til Hinder for hurtig Indlæggelse af et Vigh i et kommunalt eller kirkeligt Vighus, idet der i Vighnsloven er bestemt som Hovedregel, at et Vigh ikke maa flyttes en længere Vej, forinden Vighnet har fundet Sted, og at der, selv om Vighnet har fundet Sted, maa hengaa tre Dage, inden Flytningen foregaar, medmindre der maatte være Forraadnelse til Stede. Det ærede Medlem henstillede ogsaa, at det kunde blive fastsat, at det alene var Vægerne, der foretog Vighnet. Jeg skal derom pålyse, at dette Spørgsmaal har i den seneste Tid været Genstand for Forhandling mellem Justitsministeriet og Sundhedskollegiet, men ogsaa paa dette Punkt tvivler jeg meget om, at der er noget at gøre. Man vil nemlig let kunne indse, at en saadan Ordning vil medføre efter Omstændighederne temmelig betydelige Omkostninger for Kommunerne. Medens der nu paahviler Vægerne Forpligtelse til at foretage Vighnet inden for en ringe Omkreds fra deres Boliger, vilde en Bestemmelse om, at de skulde foretage Vighnet i alle Tilfælde, selv om Boligerne laa nok saa fjært fra Stedet, kunne medføre betydelige Reiser for dem, og man kunde dog ikke med Billighed forlange, at Vægerne skulde foretage disse i sig